Bài Ba

Lúa mì của sự sống, hạt giống tốt, muối của đất, ánh sáng của thế giới, và những tay đánh lưới người

Đọc Kinh văn: Mat. 3:12; 13:38; 5:13-16; 4:16-20

I. Tín đồ được tượng trưng bởi lúa mì của sự sống, sẽ được gom vào kho của Chúa—Mat. 3:11-12; 13:24-30, 38-42:

A. Tín đồ là lúa mì có sự sống thần thượng bên trong; sự sống là chính Đức Chúa Trời được con người vui hưởng—Thi. 36:7-9; Gi. 1:4; 10:10; 14:6; 6:63.

B. Nếu muốn sự sống của Christ không bị ngăn trở trong mình thì chúng ta phải kinh nghiệm sự phá vỡ của thập tự giá, tức sự chết giết chết của Christ trong Linh bao-hàm-tất-cả, để những trở ngại sau đây trong chúng ta có thể được xử lí và loại bỏ:

1. Làm một Cơ Đốc nhân có nghĩa là chăm lo cho Đấng Christ sống động trong chúng ta và không nhận bất cứ điều gì ngoài Christ làm mục tiêu; trở ngại cho điều này là không biết đường lối của sự sống và không nhận Christ làm sự sống của mình—Mat. 7:13-14; Phil. 3:8-14; Côl. 3:4; La. 8:28-29.
2. Trở ngại thứ hai là đạo đức giả; sự thuộc linh của một người không được quyết định bởi vẻ bề ngoài mà bởi cách người ấy chăm lo Christ—Mat. 6:1-6; 15:7-8; Gi. 5:44; 12:42-43; đc. G-suê. 7:21.
3. Trở ngại thứ ba là sự phản loạn; chúng ta có thể rất năng động và nhiệt thành làm nhiều điều nhưng vẫn cầm tù và không vâng phục Đấng Christ sống động bên trong mình bằng cách phớt lờ Ngài—Lê. 14:9, 14-18; 11:1-2, 46-47; La. 16:17; 1 Cô. 15:33.
4. Trở ngại thứ tư là khả năng thiên nhiên của chúng ta; nếu những khả năng thiên nhiên này vẫn không bị phá vỡ trong chúng ta thì chúng sẽ trở thành nan đề cho sự sống của Christ—2:14-15; 3:12-17; Giu-đe 19-21.

II. Tín đồ được tượng trưng bởi hạt giống tốt, tức các con trai của vương quốc, là những người được Chúa gieo để lớn lên trong vương quốc Ngài—Mat. 13:24, 38:

A. Hạt giống là lời Đức Chúa Trời (cc. 4, 19; Lu. 8:11), chính Christ (1 Phi. 1:23), được gieo vào trong chúng ta để làm cho chúng ta trở thành hạt giống tốt, các con trai của sự phục sinh (Mat. 13:38; Lu. 20:36-38).

B. Lời Đức Chúa Trời như hạt lúa mì ban phát Đức Chúa Trời là sự sống vào trong chúng ta để nuôi dưỡng chúng ta; lời cũng như lửa thiêu đốt chúng ta và nhiều điều mà chúng ta tin cậy, và lời như búa đập vỡ bản ngã, sự sống thiên nhiên, xác thịt, dục vọng và các quan niệm của chúng ta—Giê. 23:28-29.

C. Là hạt giống tốt, chúng ta phải theo Chúa vào trong đất để chết và kết nhiều trái trong sự phục sinh; chết và kinh nghiệm thập tự giá là từ chối và khước từ sự sống hồn, sự sống thiên nhiên của chúng ta để sống bởi sự sống thần thượng—Gi. 12:23-26, 31-32.

D. Việc gieo hạt giống tốt là sự tử đạo, vì "vật anh gieo nếu không chết thì không được làm cho sống" (1 Cô. 15:36); chúng ta có thể là những người tử đạo về mặt vật lí, tâm lí, hoặc thuộc linh (2 Ti. 4:6; Mat. 16:25; 1 Cô. 16:12; 2 Cô. 2:12-14).

E. Tình yêu trìu mến của Christ thúc ép chúng ta sống và chết cho Ngài và làm cho chúng ta trở thành những người tử đạo vì Ngài—5:14-15; La. 8:35-37; 14:7-9; Khải. 2:10; 12:11.

F. Việc Jesus bị đặt vào sự chết trong hoàn cảnh chúng ta hợp tác với Linh nội cư để giết chết người thiên nhiên của chúng ta và giải phóng sự sống thần thượng—La. 8:2, 13; 2 Cô. 4:10-13; Giê. 48:11.

G. Mọi sự phụng sự của chúng ta đối với Chúa phải bắt nguồn từ Đức Chúa Trời, không phải từ chính mình, khi chúng ta để sự chết của Ngài vận hành trong mình hầu cho sự sống phục sinh của Ngài qua chúng ta có thể được truyền vào người khác—2 Cô. 4:12-13; 1:8-9; 4:5; 10:13:

1. Đa-vít yêu mến Đức Chúa Trời, kính sợ Đức Chúa Trời và hợp tác với Đức Chúa Trời để Ngài có thể hành động; mặc dù có khả năng xây dựng đền thờ của Đức Chúa Trời nhưng ông đã dừng lại khi lời Đức Chúa Trời đến với ông—2 Sa. 7:18, 25, 27; đc. Lu. 1:38.
2. Việc Đa-vít dừng lại đã thiết lập một chứng cớ nhị diện trong vũ trụ: thứ nhất, mọi công việc trong vũ trụ này phải đến từ Đức Chúa Trời, không phải từ con người; thứ nhì, điều quan trọng là những gì Đức Chúa Trời làm cho con người, không phải những gì con người làm cho Đức Chúa Trời.
3. Người xây dựng đền thờ và vị trí của đền thờ đều xuất phát từ việc Đa-vít được tha thứ các tội phạm, ra từ những gì Đức Chúa Trời đã làm cho Đa-vít—2 Sa. 12:24-25; 24:1-10, 18-25; 1 Sử. 21:18; 2 Sử. 3:1; Thi. 51.
4. Chị M. E. Barber nói: "Ai không thể dừng làm việc vì cớ Đức Chúa Trời thì không thể làm việc vì cớ Đức Chúa Trời."

III. Tín đồ là muối của đất, tức những người giết chết và trừ khử vi trùng gây hư hoại và thối nát của đất—Mat. 5:13; đc. Lê. 2:13:

A. Vợ Lót đã trở thành một trụ muối và mất chức năng làm muối vì bà nán lại ngoái nhìn lại Sô-đôm, cho thấy bà yêu mến và trân quý thế giới gian ác mà Đức Chúa Trời sắp hủy diệt—Sáng. 19:15, 24-26; Lu. 17:32.

B. Để theo Chúa như một sự nghiệp, chúng ta phải dâng tất cả những gì mình có và tất cả những gì mình có thể làm cho sự nghiệp đó; nếu không, chúng ta sẽ thất bại, trở nên muối vô vị và bị ném ra khỏi lĩnh vực vinh hiển mà vào lĩnh vực hổ thẹn—14:31-35; đc. Khải. 3:21; Gi. 16:33.

C. Chúng ta không nên thất vọng hay nản lòng mà phải được làm cho mạnh mẽ và được làm cho có thể sống ra gia tể thần thượng bởi Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình và được-tổng-kết là ân điển toàn túc—1 Cô. 15:10; 2 Cô. 12:9; 2 Ti. 4:22; Côl. 4:6.

IV. Tín đồ là ánh sáng của thế giới, tức những người để cho ánh sáng của mình chiếu ra trước mặt người ta để xua tan bóng tối của thế giới—Mat. 5:14-16; Êph. 5:8:

A. Ánh sáng là hiện diện của Đức Chúa Trời; vì đã được sinh bởi Đức Chúa Trời nên bây giờ chúng ta là ánh sáng trong Chúa và phải bước đi như con cái của ánh sáng—1 Gi. 1:5; Êph. 5:8-9.

B. Cách để được cứu khỏi sự ảo tưởng, tức sự tự lừa dối, là sống trong ánh sáng, mở ra cho sự chiếu sáng của Đức Chúa Trời và không tự tạo ánh sáng riêng của mình—Thi. 36:8-9; 80:17-19; 139:23-24; 1 Gi. 1:5, 7, 9; Ês. 2:5; 50:10-11:

1. Triệu chứng của người bị ảo tưởng là những gì họ nghĩ và làm thì hoàn toàn sai nhưng họ vẫn nghĩ và tin rằng mình hoàn toàn đúng—Mat. 6:22-23; Ês. 5:20.
2. Đã từng phạm tội là vấn đề nhơ bẩn; phạm tội mà vẫn tin rằng mình chưa từng phạm tội và biện minh cho điều đó là vấn đề tối tăm—1 Gi. 1:8, 10.
3. Những lí do cho sự ảo tưởng, sự tự lừa dối, là yêu bóng tối hơn ánh sáng (Gi. 3:19-20), kiêu ngạo (Áp. 3), không nhận tình yêu đối với lẽ thật (2 Tê. 2:10-11; Châm. 23:23) và không tìm kiếm vinh hiển từ Đức Chúa Trời duy nhất (Gi. 5:44).

C. Sự sống đến từ sự chiếu sáng của ánh sáng, ánh sáng ở trong lời Đức Chúa Trời và ánh sáng là cảm nhận bên trong của sự sống—2 Cô. 4:6; Thi. 119:105, 130; Ês. 66:2; Gi. 8:12; La. 8:6, 14.

D. “Đèn của thân thể là mắt anh. Khi mắt anh đơn thuần thì cả thân thể anh cũng đầy ánh sáng; nhưng khi mắt anh xấu thì thân thể anh cũng tối tăm. Vì thế, hãy chú ý để ánh sáng trong anh không phải là bóng tối. Vậy, nếu cả thân thể anh đầy ánh sáng và không có phần nào tối tăm thì toàn bộ đều sẽ đầy ánh sáng, như khi ánh đèn tỏa sáng anh vậy”—Lu. 11:34-36.

V. Tín đồ là những tay đánh lưới người—Mat. 4:16-20:

A. Trở nên tay đánh lưới người là đem con người ra khỏi thế giới, được tượng trưng bởi biển với những dòng nước sự chết, vào trong vương quốc các tầng trời—Lu. 5:10.

B. Cách để đem người khác ra khỏi thế giới và vào trong vương quốc các tầng trời là rao giảng phúc âm vương quốc, phúc âm về sự cứu rỗi trọn vẹn của Đức Chúa Trời, khắp thiên hạ—Mat. 24:14; Lu. 4:18-19; Êph. 3:8-9.

© 2026 Living Stream Ministry